

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
45.Pf.634.919/2019/4.

1

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a (1034 Budapest Zápor utca 23. földszint 2., eljáró ügyvéd dr. Dantesz Péter) Ügyvédi Iroda (1034 Budapest Zápor utca 23. földszint 2., eljáró ügyvéd: (1034 Budapest Zápor utca 23. földszint 2., eljáró ügyvéd dr. Dantesz Péter) által képviselt **Lombard Pénzügyi és Lízing Zrt.** (6722 Szeged, Tisza Lajos krt. 85-87.) felperesnek - az 1000. sz. Ügyvédi Iroda (1034 Budapest Zápor utca 23. földszint 2., eljáró ügyvéd dr. Dantesz Péter) által képviselt (1034 Budapest Zápor utca 23. földszint 2., eljáró ügyvéd dr. Dantesz Péter) ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt **7.P. II.22.605/2017.** számon indított perében a 2018. november 16. napján hozott 31. sorszámú ítélettel szemben a felperes részéről 32. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 99. 460 (kilencvenkilencezer négyszázhatvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította.

A bíróság kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 198.882 forint perköltséget.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Másodlagosan kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság változtassa meg akként, hogy a perbeli kölcsönszerződést a megkötésére visszaható hatállyal nyilvánítsa érvényessé akként, hogy az ügyleti kamat éves százalékos mértéke 18,40% és kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.132.541 forint tőkét, 129.688 Ft késedelmi kamatot, és 2.738.855 forint után 2017. április 15. napjától a kifizetés napjáig jár a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamatát, valamint marasztalja az alperest a perköltségben.

Arra hivatkozott a, hogy az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, sérti a Pp. 3. § (3) bekezdését, Hpt. 203. §-át, a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontját, a Ptk. 239. § (2) bekezdését.

Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárás során az eredeti kereseti kérelem mellett kereseti kérelmet terjesztett elő a perbeli kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítására vonatkozóan. A 2017. december 7. napján kelt beadványában határozott kereseti kérelemben kérte a szerződés érvényessé

nyilvánítását. Az elsőfokú bíróság e kereseti kérelemmel egyáltalán nem foglalkozott. Az elsőfokú bíróság eljárási szabályokat sértett. Hivatkozott a Ptk. 234. § (1) bekezdésében foglaltakra, valamint az 1/2010 (VI. 28) PK vélemény 2. pontjában rögzítettekre, továbbá az 1/2005.(VI.15.) PK véleményben foglaltakra azzal, hogy mindkét PK vélemény alkalmazandó a jelen perben.

Az elsőfokú bíróság egyetlen alkalommal sem tájékoztatta a feleket arról, hogy a perbeli kölcsönszerződés érvénytelenségét észlelte, ilyenre az elsőfokú bíróság sem hivatkozott az ítéletében. Az irányadó jogszabály és a PK vélemények alapján az elsőfokú bíróságnak a semmisség észlelését követően tájékoztatni kellett volna a feleket erről a tényről annak érdekében, hogy az ezzel kapcsolatos nyilatkozataikat megtegyék. Megjegyezte, hogy a semmisséget a másodfokú eljárásban is hivatalból szükséges vizsgálni és észlelni. Az elsőfokú bíróság által adott indokolásból az a következtetés vonható le, hogy az elsőfokú bíróság azt a tényt sem észlelte, hogy a perbeli kölcsönszerződés érvénytelen a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján vagy amennyiben észlelte erre a körülményre nem hívta fel a fél figyelmét és ennek következtében nem teljesítette az 1/2005 PK véleményben is előírt, a Pp. 3. § (3) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettségét.

Az árfolyamkockázat vonatkozásában a tájékoztatási kötelezettségnek a felperes írásban és szóban teljes mértékben eleget tett.

Téves, és iratellenes az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy a szerződés rendelkezéseiből nem lehet még következtetést sem levonni arra, hogy az egyedi szerződésben meghatározott CHF összeg forintegyenértékének a folyósítására vállalt a felperes kötelezettséget. Az egyedi szerződésen túl az üzletszabályzat I/16., I/20. és I/22. pontjai együttes értelmezése után az a következtetés vonható le, hogy az egyedi szerződésben forintban meghatározott kölcsön tőkeösszegét a kikötött mértékadó devizanem és a mértékadó árfolyam figyelembevételével történő számítás után svájci frankban tartotta a felperes nyilván. Az alperes tartozása svájci frankban keletkezett. A bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria 2/2014.PJE határozatában rögzített „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó” mércéjét.

Hangsúlyozta, hogy az alperes megtekintette a tájékoztató ajánlatot, amely rögzítette, hogy a THM nem tükrözi az árfolyam és a kamatkockázatot, valamint rögzítette a mértékadó devizanemet is, amely a svájci frank, majd devizaalapú hitelekre vonatkozó finanszírozási kérelmet nyújtott be.

Kiemelte, hogy a Hpt. alapján az egyes hiteltermékek összehasonlítására nem az összes törlesztőrészlet szolgál, hanem a THM. Az összes törlesztőrészlet valóban a teljes visszafizetendő kölcsönt magába foglalja; az árfolyamváltozás és a hirdetmény szerinti díjak és költségek ugyanis az egyedi szerződés, az Üzletszabályzat és Hirdetmény alapján a törlesztő részletektől függetlenül, azokon túlmenően fizetendőek meg, amelyek nem képezik a kölcsön tőkerészét. A szerződés vonatkozó rendelkezéseiből mindez egyértelműen megállapítható.

A külön kockázatfeltáró nyilatkozat hiánya csupán annyit jelent, hogy a szerződés rendelkezései, illetve a szerződéskötéskor szóban kapott tájékoztatás alapján kell vizsgálni, hogy a fogyasztó alappal gondolhatta-e, hogy nem terheli árfolyamkockázatot, illetve az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

Már önmagában a mértékadó devizanem CHF szerződéses kikötésből következik, hogy a szerződés devizaalapú, a deviza változása kihat a szerződésből eredő fizetési kötelezettségekre, a normál és a fix konstrukció között az alperesnek kellett választani, ami azt feltételezi, hogy a választás előtt el kellett, hogy olvassa az erre vonatkozó szerződési feltételeket és azokat értelmeznie kellett. Semmi nem írja elő azt, hogy az írásbeli tájékoztatást külön kell megtenni, azt a szerződéskor elkülönült okiratba kell foglalni és, hogy a szerződéskötés napját megelőzően kell megtenni (BDT 2016.34.). A fogyasztónak a szerződésben foglalt tájékoztatás esetén is lehetősége van a szerződés aláírását megelőzően arra, hogy a szerződést illetően az ahhoz kapcsolt üzletszabályzatot átolvassa, és a szerződést ezt követően csak akkor írja alá, ha annak tartalma megfelel a szerződéses akaratának. Lehetősége van a fogyasztónak a szerződésből eredő kockázatok mérlegelésére, a kockázatfeltáró

nyilatkozatot maga a szerződés tartalmazza.

A továbbiakban utalt a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.486/2012/3.számú határozatára továbbá Gfv.VII.30.112/2015/5. számú ítéletében, valamint a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.961/2014/3.számú jogerős ítéletében foglaltakra.

Téves az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása, hogy az árfolyamkockázatot „kamatváltozás” megnevezésű és kamatkülönbözetként deklarált szerződési feltétel telepíti az alperesre. Álláspontja szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatos írásbeli tájékoztatás megtörtént, mert amennyiben az alperes az egyedi szerződést és az üzletszabályzatot elolvasta akkor világos kellett, hogy legyen a számára, hogy a szerződés devizaalapú szerződés, és az ún. havi fix konstrukciónak a lényege, hogy az árfolyam-különbözetet külön számlán gyűjtik, majd azt havi részletekben fizeti meg az egyedi szerződésben megállapított futamidő lejártát követően. A külön számlán gyűjtött összeg mértéke pedig nincs korlátozva.

A meghallgatott tanú Vári Zoltán vallomása azt támasztja alá, hogy az alperes az okiratokban foglaltakon túl szóban is tájékoztatást kapott az árfolyamkockázatról. Polyákné Polgár Mónika tanú valóban nem tudott beszámolni a konkrét perbeli jogügyletről azonban ez a felperes terhére nem értékelhető. A 2/2014.PJE 1. pontjához fűzött indokolásból megállapítható, hogy az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a tájékoztatás nem volt megfelelő. A perben az okiratokon túl a tanúvallomások bizonyítják és ezt az alperes és beismerte, hogy az árfolyamkockázatokról tájékoztatást kapott.

Az árfolyamváltozás mértékére vonatkozóan utalt az elsőfokú eljárás során előadottakra továbbá a Kúria 6/2016 PJE- ben rögzített álláspontjára miszerint az árfolyamváltozás mértékéről tájékoztatás nem volt adható. Vári Zoltán tanú nyilatkozata sem értelmezhető másként, minthogy az árfolyamváltozás ugyan várható azonban mivel a szerződéskötést megelőző években a svájci frank és a forintárfolyam stabil volt így az nem becsülhető nagymértékűnek.

A reális kockázat lehetősége nem a kockázat mértékétől, hanem annak bekövetkezésének az esélyétől (lehetőségétől) függ. Erre pedig az alperest a felperes tájékoztatta.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az üzletszabályzat V. 6 pontjában foglaltakat. Ez a pont ugyanis semmilyen korlátot nem állít fel az árfolyamváltozás viselésében, ha a mértékadó devizanem svájci frank. A korlát kizárólag abban az esetben érvényesül, ha a mértékadó devizanem euró.

Nem kellett arról nyilatkoznia és tájékoztatást adni, hogy hosszabb távra kötött szerződés ideje alatt mi lehet az árfolyamváltozás felső határa. Ilyen tartalmú tájékoztatás nem is lehetséges utalt EBH 2012.G.4., a Szegedi Ítéltábla Pf II.20.615 /2016/6.számú határozatára.

Az alperesnek lehetősége volt a szerződéses okiratok átolvasására azokat értelmezni is volt lehetősége minderre a szerződés megkötése előtt került sor.

Az EUB C-51/17. számú ítéletben a 6/2013 PJE a határozat indokolásának II/2. pontjában kifejtettekkel összhangban hangsúlyozta, hogy annak mérlegelése során, hogy a szerződés elsődleges tárgyának meghatározására vonatkozó feltételt világosan és érthetően fogalmazták-e meg a szerződés összes olyan feltételeit figyelembe kell venni, amelyek megkötésekor abban szerepelnek.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 6/2014.PJE nem foglaltakat is. Az árfolyamváltozás tisztességtelenségének vizsgálata során figyelemmel kell lenni a szerződés szövegére is.

A perben rendelkezésre álló adatok tények és bizonyítékok alapján megállapítható, hogy megtörtént-e tájékoztatás mind írásban és szóban és ez nem volt hibás, hiányos. Az alperes nem az ésszerűen figyelmes, körültekintő fogyasztóként járt el. A tájékoztatás nem maradt el, sőt tájékoztatása alapján az alperesnek alappal kellett gondolni arra, hogy az ügyletből kifolyólag árfolyamkockázat jelentkezhetsz, amelynek nincs korlátja és ezt kizárólag ő köteles viselni.

Hangsúlyozta, hogy az Európai Unió Bírósága a C-51/17 számú döntésében nem fogalmazott meg olyan többletkövetelményt, hogy a tájékoztatás során bármilyen konkrét adatot vagy számítást közölni kell a fogyasztóval, ha tájékoztatásból az árfolyamkockázat mibenléte és annak gazdasági

következményei a fogyasztó számára ennek hiányában is világosan és egyértelműen felismerhetőek. A perbeli kölcsönszerződés érvénytelensége tisztességtelenség okán nem állapítható meg azon az alapon, hogy az árfolyamkockázattal kapcsolatban az alperes számára nyújtott tájékoztatás nem volt világos és érthető.

Téves és jogszabálysértő az elsőfokú bíróságnak az az érvelése és döntése, hogy mivel az árfolyamkockázat viselését rendező szerződéses rendelkezések nélkül a perbeli szerződés nem teljesíthető, az egész szerződés érvénytelen. A Ptk. 239. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fogyasztói szerződés részbeni érvénytelenség esetén csak akkor dől meg, ha az érvénytelen rész nélkül a szerződés nem teljesíthető

A perbeli szerződés az elsőfokú bíróság által tisztességtelennek talált rendelkezések nélkül is teljesíthető, két különböző dolog, hogy a felek akarata mire irányul és, hogy a szerződés milyen esetben teljesíthető, illetve nem teljesíthető.

Amennyiben a perbeli szerződés mégsem tekinthető devizaalapú szerződésnek, az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettség figyelmen kívül hagyásával az elszámolás módosítható és az alperesnek az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettségen felül fennmaradó tartozása tekintetében teljesíthető. Amennyiben az elsőfokú ítélet az árfolyamkockázat viselése kérdésében megalapozottnak bizonyulna is, az eredeti keresethez képest az alperes részbeni marasztalására sor kerülhet.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során az eljárásjogi szabályok nem sérültek.

A fellebbezés érvényessé nyilvánításra vonatkozó kérdéskörével kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú eljárásban a kamat mértékével kapcsolatosan továbbá az érvényessé nyilvánítást érintően a felperes tényelődadást és jognyilatkozatot nem tett. Sem a kereseti kérelme, sem egyéb nyilatkozatai alapján nem lehet számszakilag levezetni azt, hogy a perrel érintett szerződés ügyleti kamata 18,4% lenne. A felperes a szerződés teljesítésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy a perrel érintett szerződés Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik-e azért mert az alperes ilyen védekezést nem terjesztett elő. Alperes hivatkozott ugyan a szerződés érvénytelenségére de érvénytelenségi kifogása nem ezen a körülményen alapult. A felperes a jogorvoslati eljárásban nem terjeszthet elő olyan kérelmet, amely a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjába történő ütközés tényének orvoslására irányult.

E körben előadta, hogy a Ptk. 209/A § (2) bekezdése értelmében a fogyasztói szerződés érvénytelenségére csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni. A felperes azonban saját érdekében hivatkozik a szerződés érvénytelenségére. Az érvénytelenség abban a körben vizsgálható, amely körben arra fogyasztó alperes hivatkozott. A felperes által előterjesztett kérelem valójában egy feltételhez kötött kereseti kérelem, úgy kell értelmezni, hogy a kérelem arra irányul, hogy amennyiben a szerződés érvénytelen lenne, annak érvénytelenségét a bíróság megállapítaná akkor ezt a bíróság nyilvánítsa érvényessé. Az ilyen kérelem nem felel meg a Pp. 121. § (1) bekezdésében írt határozott kereseti kérelemnek továbbá a 146.§ (1) bekezdése értelmében tiltott keresetváltoztatásnak minősül. Az alperes védekezését a szerződési feltétel tisztességtelenségére alapította e körben érvényessé nyilvánításnak nincs helye.

Az árfolyamkockázat kérdéskörében rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság döntése teljes mértékben megalapozott. Az átlagosan tájékozott és körültekintő fogyasztó az üzletszabályzat I.23.pontját kamatjellegű fizetési kötelezettségnek tekinti. Az Európai Unió Bírósága C-51/17-es számú ítélete valamint a C- 118/17. számú ítélete meghatározza azokat a követelményeket amelyek teljesülése esetén felmerülhet az árfolyamkockázatról szóló világos és érthető tájékoztatás. Hivatkozott a C-51/17-es számú ítélet 74. pontjában, 76. pontjában foglaltakra. A Kúria áll elnöke által felállított konzultációs testület 2019 április 10-ei ülésén készült emlékeztető 4. és 5. pontját idézte azzal, hogy

a Kúria értelmezése szerint a bújtatott utaló szövegrészekre alapított nyilatkozat nem világos nem érthető.

Hangsúlyozta, hogy az üzletszabályzati rendelkezés, amely alapján a felperes az árfolyamkockázatot az alperesre kívánja terhelni, kamatváltozásként van megfogalmazva. Az árfolyam megváltoztatása és az ügyleti kamat megváltoztatása két külön, össze nem függő körülmény. Nem tűnik ki a kamatváltozás II szabályaiból az sem, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, utalt a konzultációs testület emlékeztetőinek 8. és 9. pontjában foglaltakra. Csatolta a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének 2010 május 21. napján kelt határozatát amelyben a felperest elmarasztalta mivel a perrel érintett időszakban a felperes kockázatfeltáró nyilatkozatot nem alkalmazott.

Az alperes fellebbezésének kiegészítésében hivatkozott arra, hogy álláspontját megerősíti a Kúria Gfv. VII.30.0 24/2019.számú döntése, valamint a Fővárosi Ítélet tábla 10.Gf.40.493/2019/2-II.számú határozata.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 252.§.(2) -(3) bekezdésében foglalt feltételek hiánya miatt indokot nem látott, mert az elsőfokú bíróság semmilyen lényeges eljárási szabályt nem sértett, és nincs szükség a bizonyítási eljárás megismétlésére vagy nagy terjedelmű bizonyítás felvételére sem.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a fentiekre tekintettel nem volt indoka, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, arra alapított érdemi döntése helyes, annak kifejtett indokaival is egyet értett, ezért az elsőfokú ítéletet helybenhagyta az 1952. évi III. törvény a Polgári Perrendtartásról (Pp.) 253. § (2) és 254. § (3) bekezdése – helyes indokai - alapján.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a felperes tévesen állította, hogy a perbeli szerződés semmisségét a bíróságnak hivatalból észlelnie kellett volna, illetve e körben a feleket nyilatkozattételre kellett volna felhívnia. A semmisségre a felperes maga hivatkozott, így a hivatalbóli észlelés fogalmilag kizárt. Az elsőfokú bíróság ebben a körben helyesen foglalt állást amikor nem vizsgálta a Hpt. 213. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti semmisséget, figyelemmel arra, hogy az alperes erre kifejezetten nem kívánt hivatkozni, a fogyasztóval szemben igényt érvényesítő fél pedig ezen semmisségi okra a Hpt. 213. § (3) bekezdése értelmében nem hivatkozhat, mivel az csak a fogyasztó érdekében történhet.

A fellebbezésnek tehát ebben a körben a Pp. 3. § (3) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettség megsértésére vonatkozó álláspontja is téves.

Az árfolyamkockázati tájékoztatással kapcsolatos fellebbezési hivatkozások nem helytállóak, A másodfokú bíróság ebben a körben az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal maradéktalanul egyetértett, azokat megismételni nem kívánja kizárólag a fellebbezésben előadottakra figyelemmel emeli ki, hogy a felek által is idézett EUB C-51/17. számú döntés lényegében a 2/2014. PJE határozattal és az azon alapuló joggyakorlattal lényegileg egyező kritériumokat fogalmazott meg a fogyasztóknak nyújtandó tájékoztatás értékeléséhez. A Kúria Konzultációs Testülete 2019. április 10-ei üléséről kiadott emlékeztető szerint az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos tájékoztatás elmaradása, vagy nem megfelelő volta esetén tisztességtelen, és így érvénytelen a szerződésnek az a rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot a fogyasztó viseli. Mivel ez a főszolgáltatás körébe tartozó szerződési rendelkezés, ennek érvénytelensége az egész szerződés érvénytelenségét eredményezi, aminek következtében a fogyasztó nem kötelezhető az árfolyamkockázat viselésére

(3. pont). A 4. pont szerint nem minősül megfelelő tájékoztatásnak, ha az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből, vagy több különböző okiratban szereplő rendelkezések együttes értelmezése alapján. A 8. pont szerint a tájékoztatás akkor megfelelő, ha abból kitűnik, hogy a fogyasztóra hátrányos árfolyamváltozásnak nincs felső határa, vagyis a törlesztőrészlet akár jelentősen is megemelkedhet, valamint ha abból az is kitűnik, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitel futamideje alatt is bekövetkezhet. A 9. pont szerint a tájékoztatásból egyértelműen ki kell tűnnie nem csak annak, hogy az árfolyamváltozással számolni kell, hanem annak is, hogy az nem elhanyagolható mértékű kockázatot jelent, és nem csak elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztőrészleteket.

A felperes által a fellebbezésben hivatkozott üzletszabályzatban szereplő pontok fogalom magyarázatok és a I.23. pontban meghatározott kamatváltozás II. fejezi ki a deviza alapú kölcsönzés lényegéből fakadó változást, azonban ennek a bonyolultsága megtévesztő jellegű, így a tájékoztatásnak ez a formája nem felel meg a világosság és érthetőség követelményének. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás csak a szerződés különböző rendelkezéseiből, ezek együttes értelmezése alapján következtethető, így ez ebből az okból sem minősül megfelelő tájékoztatásnak, nem felel meg az EUB fellebbezési ellenkérelemben hivatkozott döntéseiben megfogalmazott szempontoknak és a Kúria jogegységi határozatainak sem. Ez azt eredményezi, hogy a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján a támadott kikötés tisztességtelen, ebből következően ezeknek az érvénytelenségét eredményezi. Mivel az árfolyamkockázat viselése a felperes ellenszolgáltatásának mértékét alapvetően befolyásolja, ezért az erre vonatkozó kikötések tisztességtelensége miatt a szerződés teljes érvénytelensége állapítható meg. Az érvénytelen kölcsönszerződés alapján kölcsön jogcímén előterjesztett keresetnek ily módon nincs jogalapja.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperest képviselő ügyvéd 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. § alapján a pertárgyérték 2,5% +27% áfa mértékben megállapított, összesen 99. 460 Ft ügyvédi munkadíját.

Budapest, 2019. december 4.

dr. Szecskóné dr. Kiss Adrienn s.k.,
a tanács elnöke

dr. Schöner Nóra Enikő s.k.,
előadó bíró

dr. Oros Ágnes Katalin s.k.,
bíró